

CHAŁUPNIK (3) *sb m*

a jasne.

sg N chałupnik (1). ◇ pl N chałupnicy (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII – XVIII w.

Chłop pańszczyźniany, posiadający tylko własną chałupę (3): Do plewidła/ ogrodnicy/ komornicy/ chałupnicy/ kączmarze/ rzemieślnicy/ więcej powinni niż oracze. GostGosp 158, 102, 158.

KW